

РЕШЕНИЕ

№ 3068

гр. София, 11.10.2010 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в публично заседание на 05.10.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **2449** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК,вр.с чл.250 от ЗМВР.

Образувано е по жалба на Ц. К. П. от Г. В. срещу Заповед № Л-997/03.02.2010 година на Главен Директор на Главна Дирекция"Изпълнение на наказанията"-Г.С.,с която последният наложил дисциплинарно наказание на оспорващия- порицание за срок от една година.

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорената заповед.Твърди се,че че в заповедта не са посочени конкретните разпоредби, които са нарушени и по конкретно фактическите основания, не е посочено кое действие или бездействие е довело до неизпълнение на задълженията, като в обжалваната заповед е описано бягството на лишения от свобода и предприемането на незабавни действия по организиране на залавянето му.Сочи се още, че при издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила ,в посока неспазване на процедурата за налагане на дисциплинираното наказание, тъй като не е уведомен за започналата дисциплинарна проверка и не са му взети писмени обяснения, като наред с това следва дисциплинарното производство да бъде образувано съгласно изрична заповед ,с която той не е запознат, не е участвал в дисциплинарното производство и не са му снети писмени обяснения. Твърди се още, че наказанието му е наложено извън сроковете,предвидени в закона, като в заповедта не са посочени конкретни задължения при или по повод изпълнение на задълженията,което да обуславя налагане на наказанието. Не е посочено точно какво нарушение е извършил. Иска се отмяна на заповедта.

В съдебно заседание,оспорващият Ц. К. П.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат С.,редовно упълномощена, която поддържа жалбата на завените основания. Претендира и заплащането на

сторените по делото разноси.

Ответникът по оспорването- Главен Директор на Главна Дирекция"Изпълнение на наказанията"Г.С.,редовно уведомен при условията на чл.137,ал.7 АПК, се представлява от юрисконсулт Е, редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна.Претендира и заплащането на юрисконсултско възнаграждение. Подробни съоръжения в тази насока развива и в представените по делото писмени бележки.

Административен съд С.-град след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и възраженията на страните,при условията на чл.142, ал.1 АПК,вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

Между страните няма спор, а и от приложените към административната преписка писмени доказателства- Заповед №ЛС-03-287/19.03.2008 година на Министъра на вътрешните работи, се установява, че Ц. К. П. е назначен на длъжността Заместник-началник" Режимна и надзорно- охранителна дейност" в Затвора в Г.В. и му е присъдена категория" В"-Главен инспектор, считано от датата на встъпване в длъжност.

На 15.04.2008 година П. встъпил в длъжност Заместник – Началник" Режимна и надзорно- охранителна дейност" в Затвора в Г.В..

На 02.10.2009 година, служители към ГД"ИН" изготвили Доклад за проучване на произшествия в Затвора в Г.В. относно физически саморазправи на 19.09.2009 година, с който дали задължителни препоръки- да се организира правилното и пълно водене на служебната документация за дейността на НОС, да се засили контрола по изпълнението на Заповед №123/16.10.2008 година на Началника на Затвора Г.В. във връзка с достъп на служители в корпуса на затвора с мобилни телефони, мероприятията ,провеждани в ЗПС да се провеждат след задължително съгласуване със ЗНРОД, да се изготвят поименни списъци на лишени от свобода с висока степен на риск и вероятност от извършване на нови нарушения и престъпления и с тях да бъдат запознати служителите от НОС, да се осмислят подходите за работа с лишени от свобода с висока степен на риск от вреди и агресивно поведение, целесъобразно е по време на служебната учебна година, на съвместни занятия на НОС и Сектор „Социални дейности" да се разгледат теми, свързани с третирането на лишени от свобода с висока степен на риск от вреди, да се подобри комуникацията между служителите от НОС и ИСДВР за получаване на актуална информация за процесите в затворническите групи, ръководството на затвора да извърши контрол по направените препоръки и ги утвърди в практиката.

Със Заповед №Л 504/04.12.2009 година,Началникът на Затвора-Г.В. на основание чл.20,ал.4 от ЗИН, във връзка с чл.212 от ЗМВР разрешил ползването на платен годишен отпуск на Ц. К. П. ЗН"РОД" в Затвора в Г.В., считано от 07.12.2009 година до 20.01.2010 година.

На 09.01.2010 година,Началникът на Затвора-Г.В. с Писмо,рег.№143/06 уведомил Главния Директор на ГД"ИН, че е извършено бягство от Затвора Г.Врана от лишения от свобода- М К доживотен З. при специален режим, в което подробно посочил какво точно се е случило при инцидента.

Със Заповед № Л-1/09.01.2010 година на Началника на Затвора – Г.В. поради възникнала служебна необходимост е прекратен отпускът на Главен инспектор Ц. К. П.-Заместник-началник „РОД"в Затвора в Г.В., считано от 17.00 часа на 09.01.2010 година.

На 13.01.20010 година, Заместник- министър на правосъдието с Писмо рег.№92-15-36 уведомил Главен Директор на Главна Дирекция"Изпълнение на наказанията", че в множество ежедневници и телевизионни емисии е отразено бягството на затворника М К от Затвора в Г.В. ,следва да се разпорежи извършването на проверка, при която да се изясни дали има допуснати нарушения от служителите на ГД"ИН"

На същата дата, със Заповед № Л-259/2, Главен директор на Главна Дирекция" Изпълнение на наказанията",наредил да се извърши проверка за изясняване на фактите и обстоятелствата, довели до извършено бягство на 09.01.2010 година от лишения от свобода М

К-изтърпяващ наказание”Доживотен З. без замяна” в Затвора. в Г.В., определил състава на комисията, която следва да извърши проверката и срока, в който следва да завърши -19.01.2010 година.

На 14.01.2010 година,оспорващият П. депозирал рапорт до Директора на ГД”ИН”, в който подробно посочил какво и кога е направил по повод бягството на затворника.

На същата дата, до Главен директор на ГД”ИН” са депозирани Докладни записки и рапорти от страна на Началника на Затвора – Г.В., от надзирателите били на служба на 09.01.2010 година.

На 18.01.2010 година,Комисията,определена да извърши проверката по повод бягството на затворника-Малин Крумов изготвила Справка, рег.№388, в която подробно посочила установеното при проверката и предложила на Главен директор на ГД”ИН” да бъде ангажирана дисциплинарната отговорност на служителите, отговорни за бягството, в това число и на оспорващия Цветна К. П.-като му се наложи дисциплинарно наказание-„Порицание” за срок от една година.

На 20.01.2010 година, Главен Директор на ГД”ИН” изпратил приложената справка, изготвена от Комисията на Началник на Затвора–Г.В. с указание виновните служители да бъдат запознати с изготвената справка.

Писмото е входирано на 25.01.2010 година в деловодството на Затвора в Г.В..

Оспорващият П. е запознат лично срещу подпис с изготвената Справка на 25.01.2010 година лично срещу подпис с отбелязване,че не се намира в законоустановен отпуск и посочил,че в тридневен срок ще представи писмено обяснение.

На 25.01.2010 година,оспорващият П. депозирал Докладна записка до Главен Директор на ГД”ИН”, с която посочил несъгласието си с изготвената справка и посочил горното за сведение.

На 03.02.2010 година ,ответникът по оспорването издал оспорената Заповед № Л-997,с която наложил на оспорващия Ц. К. П.-Заместник началник”Режимно- надзорна и охранителна дейност” в Затвора Г.В. дисциплинарно наказание”Порицание” за срок от една година.

Заповедта е връчена на 15.02.2010 година на оспорващия лично срещу подпис ,с отбелязване ,че не се намира в законоустановен отпуск.

По делото са приложени всички събрани в хода на дисциплинарното производство доказателства, длъжностната характеристика на оспорващия, ежедневната ведомост от 09.01.2010 година, заверено копие на личното кадрово дело на оспорващия.

От показанията на разпитания по делото свидетел- Я. Малешков – колега на оспорващия,се установява, че на 09.01.2010 година е възникнало бягство от затвора на един лишен от свобода, като през месец септември 2009 година по повод други възникнали инциденти в затвора, служители от ГД”ИН” извършили проверка и дали препоръки относно воденето на документацията в затвора, за учебната дейност, но по отношение на материалната среда не са дали препоръки ,като той е присъствал на самата проверка. Свидетелят дава подробни обяснения и как е извършено бягството на затворника- от една противопожарна врата, която никога не е отваряна.

С оглед на така установената фактическа обстановка,Административен съд С.-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149,ал.1 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване.Разгледана по същество,същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения.

Оспорената Заповед рег.№Л-997/2/03.02.2010 година на Главен Директор на Главна Дирекция”Изпълнение на наказанията”-Г.С.,представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законсъобразност,по критериите,визирани в разпоредбата на чл.146 АПК,/така наречените условия за редовно действие на административните актове. При проверката,съдът следва да

прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Страните не спорят, че заповедта е издадена от компетентен по смисъла на чл.228, т.3 от ЗМВР орган- това е Главен Директор на ГД "Изпълнение на наказанията" който е компетентен да наложи този вид наказания, изчерпателно изброени в разпоредбата на чл.228, т.3-мъмрене, писмено предупреждение и порицание за служителите от категория В/ предвид обстоятелството, че разпоредбата на чл.20, ал.4 от ЗИН предвижда субсидирано прилагане на част III, глави от Петнадесета до Двадесета от ЗМВР по отношение на държавните служители, назначени в ГД "Изпълнение на наказанията". Спазени са изискванията за форма. Заповедта обаче не съдържа предвидените в чл.246 от ППЗМВР задължителни реквизити- най- вече разпоредбите, които са нарушени и правното основание. Липсата на конкретни законови разпоредби, които са нарушени представлява съществено нарушение на процесуалните правила и е основание за отмяна, защото поставя в невъзможност наказаното лице да организира защитата си, а освен това поставя и съда в невъзможност да упражни съдебен контрол върху оспорения акт и да подведе фактите под съответна правна норма, като извърши преценки има ли нарушение и на коя правна норма. Посоченото в заповедта само изброяване на осъщественото нарушение- в продължение на няколко месеца не са предприети мерки за отстраняването на препоръките, дадени в Доклад за подобрене на материалната среда, както и за липсата на постови служители на мястото на провеждане на престоя на открито, който евентуално би могъл да предотврати извършване на бягството от зоната за засилен надзор и охрана, по никакъв начин не може да санира липсата на посочени конкретни законови, респективно подзаконови разпоредби, които са нарушени. Тази липса в заповедта, безспорно води до незаконосъобразност на оспорената заповед и предполага отмяната и само на това основание.

При издаването на заповедта, дисциплинарно- наказващият орган е нарушил процесуално-правните разпоредби на ЗМВР, което и довело и до нарушаване на материално правните на ЗМВР и ППЗМВР, приложими по силата на изричното препращане на разпоредбата на чл.20, ал.4 от ЗИН.

Дисциплинарната отговорност на служителите от МВР се реализира в рамките на дисциплинарно производство, в което се установява нарушението на служебната дисциплина и се налага някое от предвидените дисциплинарни наказания. Съгласно чл. 221 от ППЗМВР дисциплинарната отговорност е лична, като всеки държавен служител отговаря за своите действия или бездействия, извършени виновно в нарушение на служебната дисциплина и свързани със заеманата длъжност и правилата на Етичния кодекс за поведение на държавните служители в МВР/. Следователно нарушение на служебната дисциплина е виновното неизпълнение на произтичащите от служебното правоотношение задължения, при което фактически осъщественото деяние обективно не съответства на правно дължимото поведение на служителя.

Неоснователен е доводът на оспорващия, че дисциплинарното производство е започнало без да е издадена заповед за образуване на същото, защото само при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл.227, ал.1, т.2-10 от ЗМВР дисциплинарното производство се образува със заповед на органа по чл.230, ал.1 от ЗМВР/ аргумент от разпоредбата на чл.239 от ППЗМВР/ и то само в случаите ,когато задължително се налага дисциплинарно наказание-Уволнение- хипотеза, която безспорно не е налице. Наред с това, съгласно разпоредбата на чл.238а от ЗМВР, при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл.227, ал.1, т.1 от ЗМВР/осъждане за умишлено престъпление или лишаване от право да се заема определена държавна длъжност или по [чл. 225](#) – [229](#), дисциплинарното производство може да започне и без издаване на заповед. В този случай дисциплинарното производство започва с първото действие за установяване на нарушението-каквото е процесният случай. Наред с това, за установяване на нарушението,

дисциплинарно-наказващият орган в рамките на дисциплинарното производство може да разпорежи извършването на проверка-какъвто е настоящият случай- за установяване на причините и условията, способствали затворникът К да извърши бягство, Главен директор на Главна дирекция "ИН" издал Заповед, с която определил състава на комисията, която да извърши проверката, срокът в който да завърши проверката, резултатите от проверката са обективирани в Справка, в която са описани констатираните нарушения от страна на служителите, а оспорващият е запознат лично срещу подпис с изготвената справка, с отбелязване, че не се намира в законоустановен отпуск и в тридневен срок ще депозира своите възражения, като на 25.01.2010 година, П. депозирал Докладна записка до дисциплинарно-наказващият орган в посока несъгласието си с констатираното при проверката. По делото обаче не се представиха никакви доказателства, сочещи, че дисциплинарно-наказващият орган е изслушал държавния служител, респективно на това да е приел писмените му обяснения или за изслушването му да е съставен протокол съгласно изискванията на чл.229, ал.1 ЗМВР, вр.с чл.237, ал.4 от ППЗМВР. Не изслушването на държавния служител, респективно не приемането на писмените му обяснения винаги представлява съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на заповедта, с която е наложено дисциплинарното наказание. Дори и да се приеме, че оспорващият е депозирал своите писмени обяснение в дадения Рапорт от 14.01.2010 година, то и върху тях липсва отбелязване от дисциплинарно-наказващия орган, че са приети, респективно на това, че държавният служител е изслушан.

. Наред с това, настоящият съдебен състав намира, че заповедта е издадена и в нарушение на материално правните разпоредби.

От приложените по делото доказателства не може да се установи соченото в заповедта нарушение- в продължение на няколко месеца не са предприети мерки за отстраняване на допуснатите пропуски в материалната среда, за липсата на постоянен постови служител на мястото на провеждане на престоя на открито, тъй като не се съдържат никакви доказателства в тази насока и това посочване е плод на творението на административния орган само и единствено да припише нарушение на оспорващия, да не говорим, че никъде в оспорената заповед не се съдържат нарушените разпоредби, които оспорващият е бил длъжен да спазва. Този факт- липсата на препоръки, дадени в Доклада от 02.10.2010 година по отношение на материалната среда се потвърждава не само от приложените по делото доказателства, но и от показанията на разпитания по делото свидетел- Малешков, които настоящата съдебна инстанция намира за обективни и съответстващи на събраните по делото доказателства. На второ място, по време на извършеното бягство от страна на затворника, оспорващият е бил в законоустановен отпуск, който е прекратен едва на 09.01.2010 година, считано от 17.00 часа. На следващо място, посочените в заповедта пропуски относно материалната среда, никъде не фигурират като препоръки в Доклада от 02.10.2009 година, като в него изрично и изчерпателно са посочени конкретните препоръки, не и по отношение на материалната среда. Наред с това, посоченото в заповедта нарушение на длъжностната характеристика- в посока анализиране състоянието на надзорно-охранителната дейност и носене на отговорност, по никакъв начин не може да доведе до извършено нарушение от страна на оспорващия, защото към датата на бягството-09.01.2010 година оспорващият е бил в отпуск и респективно на това, отговорност би носил неговият заместник.

Съдът не споделя довода на оспорващия, че дисциплинарното наказание е наложено извън сроковете, визирани в ЗМВР. На първо място, съгласно чл.225 от ЗМВР, дисциплинарните наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му, а дисциплинарното наказание се смята за открито, когато органът, компетентен да наложи дисциплинарното наказание разполага с достатъчно данни за нарушителя и за неговата самоличност, като в случая дисциплинарно-наказващият орган е открил нарушението на 18.01.2010 година, когато му е изпратена справката, съдържаща информация относно нарушителя и неговата самоличност, а заповедта е издадена на 03.02.2010 година в рамките на предвидения двумесечен срок от откриване на нарушителя.

С оглед на всичко изложено дотук, настоящата съдебна инстанция намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна, което предполага нейната отмяна. Жалбата като основателна подлежи на уважаване.

С оглед изхода на спора, претенцията за присъждане на разноски в полза на ответника по оспорването е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски-заплатената от него сума за адвокат в размер на 100 лева.

Воен от горното и на основание чл.172,ал.2 АПК, Административен съд С.-Град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ЗАПОВЕД № Л- 997/03.02.2010 година на Главен Директор на Главна Дирекция "Изпълнение на наказанията"-Г.С., с която последният наложил дисциплинарно наказание на Ц. К. П.- порицание за срок от една година.

ОСЪЖДА ГЛАВЕН ДИРЕКТОР НА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ "ИЗПЪЛНЕНИЕ НА НАКАЗАНИЯТА" Г.С. ДА ЗАПЛАТИ НА Ц. К. П. ОТ Г.В. СУМАТА ОТ 100 ЛЕВА-РАЗНОСКИ ПО ДЕЛОТО.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: